

Artikel 2. Bij het bepalen van de financiële draagkracht wordt uitgegaan van het begrip onzuiver inkomen, zoals dat is neergelegd in artikel 4, eerste lid, van de Wet op de Inkomstenbelasting 1964. Dit betekent onder meer dat bij aanwezigheid van inkomsten uit arbeid, deze inkomsten worden vermindert met de daarop betrekking hebbende aftrekbare kosten.

Een uitzondering hierop vormt de forfaitaire vaststelling van het inkomen uit vermogen en de bepaling dat van dat inkomen een bedrag van f 500,- per jaar buiten beschouwing wordt gelaten. Hiermede wordt aangesloten bij de wijze van vaststelling van deze inkomsten zoals neergelegd in artikel 19, vijfde lid, onder a, van de wet.

Kinderbijslag valt niet onder het begrip onzuiver inkomen, zodat deze inkomsten bij de vaststelling van de financiële draagkracht niet medegerekend worden. Uiteraard blijven daarbij tevens buiten aanmerking de ingevolge de artikelen 20 en 21 van de wet verleende vergoedingen en tegemoetkomingen.

Artikel 3. Bij het bepalen van de financiële draagkracht op jaarbasis worden drie inkomensgroepen onderscheiden.

Bedraagt het jaarinkomen niet meer dan 80 pct. van de minimum grondslag voor de uitkering ingevolge de wet (dat is per 1 januari 1973 f 10.627,20 per jaar), dan wordt geen draagkracht aanwezig geacht (eerste groep).

Gaat het inkomen deze vrije voet te boven, doch bedraagt het niet meer dan de maximum grondslag ingevolge de wet (dat is per 1 januari 1973 f 32.580,- per jaar), dan wordt de draagkracht bepaald op 10 pct. van dat meerdere inkomen (tweede groep).

Overschrijdt het inkomen laatstgenoemde begrenzing, dan wordt van dat meerdere inkomen bovendien 50 pct. in aanmerking genomen (derde groep).

Hierbij zij aangetekend, dat bij de keuze van het percentage van 50 voor de derde groep is overwogen, dat uit inkomens uitgaande boven de maximum grondslag voor de berekening van de uitkering, in het algemeen kosten ter verbetering van de levensomstandigheden zonder bezwaar kunnen worden bestreden.

Hebben de kosten een zodanige omvang dat het uitgavenpatroon daardoor in belangrijke mate wordt beïnvloed, dan is het echter redelijk dat die meerdere kosten als extra kosten in de zin van artikel 21 van de wet worden aangemerkt en dat daarin een tegemoetkoming wordt verleend.

Het vorenstaande houdt derhalve in dat, zulks in tegenstelling tot de toekenning van een (periodieke) uitkering, theoretisch de verlening van een tegemoetkoming niet aan een maximum is gebonden.

Artikel 4. Dit artikel geeft een regeling voor het bepalen van de financiële draagkracht van degenen wier (periodieke) uitkering op grond van het bepaalde in artikel 8, derde lid, onder c, van de wet, in Indonesisch courant is vastgesteld.

Artikel 5. In dit artikel wordt aangegeven hoe de hoogte van de tegemoetkoming in bijzondere kosten wordt vastgesteld.

*De Minister van Cultuur, Recreatie
en Maatschappelijk Werk,*

P. J. ENGELS.

330

W E T van 13 juli 1973 tot wijziging van de bepalingen van het Wetboek van Strafrecht omtrent het niet nakomen van arbeidsovereenkomsten door schipper en schepelingen.

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is wijziging te brengen in de bepalingen van het Wetboek van Strafrecht die het niet voldoen, door de schipper en schepeling, aan hun verplichting uit de arbeidsovereenkomst strafbaar stellen;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel I

In het Wetboek van Strafrecht ¹⁾ worden de volgende wijzigingen aangebracht.

A

Artikel 390 wordt gelezen:

De schipper van een Nederlands vaartuig die gedurende de reis zich opzettelijk aan het voeren van het vaartuig onttrekt, wordt, indien die gedraging de veiligheid van de opvarenden, het vaartuig of de lading in gevaar brengt, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste een jaar.

B

Artikel 391 vervalt.

C

De artikelen 394, 394bis, 398, 399 en 404 vervallen.

C bis

Artikel 400, eerste lid, wordt gelezen:

Met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste zeshonderd gulden wordt gestraft:

1°. de opvarende van een Nederlands vaartuig die opzettelijk niet gehoorzaamt aan enig bevel van de schipper in het belang van de veiligheid aan boord gegeven;

2°. de opvarende van een Nederlands vaartuig die, wetende dat de schipper van zijn vrijheid van handelen beroofd is, hem niet naar vermogen te hulp komt;

3°. de opvarende van een Nederlands vaartuig die, kennis dragende van een voornemen tot het plegen van insubordinatie, opzettelijk nalaat daarvan tijdig aan de schipper kennis te geven;

4°. de opvarende, niet zijnde schepeling, van een Nederlands vaartuig die opzettelijk niet gehoorzaamt aan enig bevel van de schipper tot handhaving van de orde en tucht aan boord gegeven.

D

In artikel 401 wordt in plaats van „de artikelen 386, 389, 391, 395-400” gelezen: de artikelen 386, 389, 395-397 en 400.

Artikel II

In artikel 64, tweede lid, onder c, van het Wetboek van Strafvordering vervalt het gestelde „390 n°. 1, 391 n°. 1”.

¹⁾ Laatstelijk gewijzigd bij de wet van 10 mei 1973, *Srb.* 228.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle ministeriële departementen, autoriteiten, colleges en ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven te Porto Ercole, 13 juli 1973.

JULIANA.

De Minister van Justitie,
VAN AGT.

Uitgegeven de vierentwintigste juli 1973.

De Minister van Justitie a.i.,
DE GAAY FORTMAN.

Zie voor de behandeling in de Staten-Generaal:

Bijl. Hand. II 70/71, 11130;
Bijl. Hand. II 1971, 11130; Bijl. Hand. II, 71/72, 11130;
Bijl. Hand. II 72/73, 11130; Hand. II 72/73, bladz. 1054-1059, 1064-1073;
Bijl. Hand. I 72/73, 11130 (58, 58a); Hand. I 72/73, bladz. 195-199, 216.

331 **BESLUIT** van 26 juni 1973, houdende vaststelling van een algemene maatregel van bestuur, als bedoeld in artikel 25 van de Wet betreffende verplichte deelneming in een beroepspensioenregeling (Stb. 1972, 400).

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Sociale Zaken, mede namens Onze Minister van Justitie van 19 april 1973, Directoraat-Generaal voor Sociale Voorzieningen, Directie Soc. Verz., Afdeling P. en S., nr. 41.644;

Gelet op artikel 25 van de Wet betreffende verplichte deelneming in een beroepspensioenregeling;

De Sociaal-Economische Raad en de Verzekeringskamer gehoord;

De Raad van State gehoord (advies van 16 mei 1973, nr. 24);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Sociale Zaken van 20 juni 1973, Directoraat-Generaal voor Sociale Voorzieningen, Directie Soc. Verz., Afdeling P. en S., nr. 42.601;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1. Voor de toepassing van dit besluit wordt verstaan onder:

a. Verzekeringskamer: de Verzekeringskamer, als in artikel 8 van de Wet op het Levensverzekeringbedrijf (Stb. 1922, no. 716) bedoeld, waaraan krachtens artikel 24 van de Wet betreffende verplichte deelneming in een beroepspensioenregeling de aldaar bedoelde deskundige personen zijn toegevoegd;

b. beroepspensioenregeling: een beroepspensioenregeling, waarin ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Wet betreffende verplichte deelneming in een beroepspensioenregeling de deelneming is verplichtgesteld;

c. rechtspersoon: de rechtspersoon, als in artikel 2, derde lid, van de Wet betreffende verplichte deelneming in een beroepspensioenregeling bedoeld, die een beroepspensioenregeling uitvoert en/of toeziet op de nakoming daarvan;

d. beroepspensioenfonds: een in een tak van beroep werkend fonds, dat is opgericht ter uitvoering van een beroepspensioenregeling.

Artikel 2. 1. Ieder beroepspensioenfonds is verplicht jaarlijks de staten, waarvan de modellen op voorstel van de Verzekeringskamer worden vastgesteld bij beschikking van Onze Ministers van Sociale Zaken en van Justitie naar waarheid in te vullen, de daarin gestelde vragen naar waarheid te beantwoorden en vervolgens een en ander ondertekend aan de Verzekeringskamer te doen toekomen.

2. De inzending van de staten, als in het eerste lid bedoeld, moet jaarlijks vóór 1 oktober plaatshebben. De Verzekeringskamer kan echter op grond van bijzondere omstandigheden toestemming verlenen de indiening tot een latere datum uit te stellen.

Artikel 3. 1. De Verzekeringskamer onderzoekt of de regelen, welke de rechtspersoon bij de uitoefening van zijn taak volgt, in overeenstemming zijn met de statuten en reglementen van die rechtspersoon; voorts onderzoekt de Verzekeringskamer de wijze van belegging van de geldmiddelen, de financiële en actuariële regelingen en grondslagen, en de balansen en bedrijfsrekeningen.

2. Het onderzoek, als in het eerste lid bedoeld, heeft ten minste eenmaal in de tien jaren plaats.

Lasten en bevelen dat dit besluit in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

Soestdijk, 26 juni 1973.

JULIANA.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
P. J. J. MERTENS.

De Minister van Justitie,
VAN AGT.

Uitgegeven de vierentwintigste juli 1973.

De Minister van Justitie a.i.,
DE GAAY FORTMAN.